

Мандрівка з невидимкою на хвості

Ви собі думайте, що я маю конкретний пунктик на Львові – блукаю його вуличками, задвірками, заглядаю людям через паркани, зазираю у таємничі дворики, встромляю носа в їхні захаращеності і красивості, – у блаженному замилюванні на тему «О, львівський шарм!». «Ви собі думайте, а я собі знаю», – казала сусідка пані Геня, яка добре орієнтувалася, з якого боку приступити до цього зварійованого життя. Во-во: ви собі думайте... Не шармую я – сліди плутаю. Як партизан (недарма на вулиці Партизанській пробігало моє дитинство). Хто навчив мене плутанню, не скажу, не пам'ятаю. Може, говіркий після коньячку однокласник, котрий тяжко гарує в органах – там, де вікна на автомобільно-трамвайні корки вулиці Вітовського. А може, Кастанеда під кайфом кактуса пейот: «Воїн все життя відпрацьовує стратегію. Він зводить до мінімуму можливість виникнення непередбачуваних ситуацій. Того, що люди називають випадковостями, можна уникнути. Зазвичай таке відбувається з дурнями, все життя яких – суцільне нехлюйство»... Знаю одне: ходіння з дня у день, з року у рік одним й тим самим маршрутом, без ума і фантазії, коли нуль імпровізації – і нудота, і нехлюйство, бо тебе прорахують, вистежать і викриють. Непередбачуваних ситуацій у житті – що бруду у нашому прохідному дворі, на який начхала двірничка з жеку «Ціхобудь». А коли знаєш, що тебе прораховують – геть не ціхо на душі. І я прокладаю й прокладаю нові стежки до серця Львова, який, чесно кажучи, ще той кадр – не одній і з нас, довірливих і мрійливих, зірвав дах.

Плутаю сліди, бо такі відчуваю: за мною хтось ходить, стежить. Навіщо? Що йому, цьому Хтосю, треба?

...На горизонті нашого двору меланхолійно помахує мітлюю двірничка, а я встала не з тієї ноги. І не розумію, за яке таке прибирання ми усім нашим під'їздом, чесною громадою платимо грубі, якщо вже на те пішло, гроші. Сходи під'їзду рік, ну точно рік, не знали мокрої

швабри. Думала: от перед Великоднем станеться! Не сталося, не судилося, і такого з роду-віку не було. Кожен протер під килимком у себе під дверима – і по всьому... Мене муляє не та нога і я гукаю пані двірничку. Гукаю під муляння сумніву: «І чому я не слухаю рідного чоловіка?! Казав мені – не зачіпай». Пані з мітлою на моє «Прошу пані до нашого закебздяного під'їзду...» переходить на вереск, бо хоче знати: «Хто ти така? Ну, хто ти така?». Нюхом чую: провокує скласти акт і взагалі відмовитися від її меланхолійного махання. Їм у «Ціхобуді» так вигідніше – щоб відмовлялися: баба з воза – коням легше. «А от будеш тепер знати – місяць не зайду до під'їзду! Побачиш!»... Переможена, задкую з двору, де в дитинстві у козаках-розбійниках командувала парадом, а тепер от відступаю *городами* з думкою, що доведеться самій братися за швабру, бо, просиджуючи за компом, втратила бойову форму. Услід мені кулями летять відточені часом ображалки: «Ти диви, думає, як в окулярах, то дуже мудра»... Піджавши хвоста, жону на роботу, а в голові гірчить *правда* *жизні*: це нам, окулярним, по офісах-редакціях здається, що ми страшно важні і впливові. А ступи крок вліво-вправо – зайди у чиновницькі контори, у комунальні структури – і тебе там так дістануть, що повний Достоевський! От тоді *ціхо-ціхо* питаєш: «Хто я – черв тремтячий чи право маю?». Згадую, як же ім'я пані двірнички? Яна? Леся? Згадала – Люда! «Тьотя Люда-двірничка в анатомії страйку» – інтригував заголовок у львівській газеті 90-х у моїй статті на захист пань, які роблять Львів охайним і затишним. То була інша, совісна Люда. Ех, Люда-Люда сьогоднішня, і чому ти така не по-львівськи кусюча?

...Мчу на роботу. На вулиці Чупринки наздоганяю сусідку – тьотю Олю. У тому керунку, куди спрямований весь її корпус від п'ятки до носа, пенсіонери шукають правди у комунальних конторах району або лавочку під канадським кленом у сквері Лісотехнічного університету. Автоматично, для зв'язки слів і підтримки контакту, запитую «Куди йдете?» і... опиняюся у вуличному цирку: руки сусідки починають виконувати перед моїм носом щось схоже на жонглювання шаблями. «Закудикала!» – кричить. Витріщаюся: за які гріхи мені і шаблі, і крик?! Прибігла на роботу, підняла всю львівську філологічну громаду й отримала експертну відповідь: «Народні звичаї мають чимало табу, зокрема на запитання «Куди йдете?». Закудикувати дорогу вважають